

Hz.Ali'nin, Kendisine Muhabbet Edenlerin Namazlarını Kıldığı Söyleniyor. Bunun Bir Hakikati Var mıdır?

Böyle bir iddia ne dinen, ne de aklen geçerlidir. Hz.Ali Efendimiz (RA) en çok Hasan ve Hüseyin Efendilerimizi (RA) sevdiği halde, onlar ve onlardan sonra gelen evlâtları, "*Bizim namazımız kılınmıştır*" diye bir iddiada bulunmamışlar, aksine sadece farzlarını eda etmekle kalmamış, sünnet ve nafilelere de tam riayet etmişlerdir.

Hz.Ali'nin (RA) namaz kılmasıyla, O'nu seven bütün mü'minlerden namazın kalkacağını iddia etmek, aynen, bir adamın yemek yemesiyle bütün evlâtlarının ve torunlarının da karınlarının doyacağını veya onun ilim sahibi olmasıyla bütün neslinin de âlim olacaklarını iddia etmeye benzer. Hz.Ali Efendimiz (RA) kendisini seven bütün Müslümanların namazlarını kıldığı zannı, bir an için doğru farzedilse, ortaya şöyle bir durum çıkar: Haricîler dışında her mü'min, Hz.Ali Efendimizi (RA) candan sevdiğine göre, o zaman namaz hakkında nazil olan bütün âyet-i kerîmeler ve Resûlullah Efendimizin (SAV) buyurdıkları bütün hadîs-i şerifler, sadece Hz.Ali'ye ve Haricîlere hitabetmiş olur. Halbuki, bunlarda muhatap, kıyamete kadar gelecek bütün mü'minlerdir. Diğer taraftan, böyle bir anlayışa göre, Hz.Ali Efendimizin (RA) vefatından sonra namaz hakkında yazılan bütün eserler ve namaz için inşâ edilen bütün cami ve mescidler, hep mânâsız ve abes olmuş olur. Hem Hz.Ali Efendimizin, kendisinden sonra gelen mü'minlerin namazlarını kılması, bir an için caiz farzedilse bile, kıyamete kadar gelecek milyarlarca Müslümanın namazlarını kılmaya elbette ki ömrü kâfi gelmeyecektir.

Söz konusu iddianın aklen mümkün olmadığı hakkında bu kısa açıklamadan sonra, şunu ifâde edelim ki:

"Cenâb-ı Hak, namazı, peygamberler dahil, her mü'minin kendi şahsına farz kılmıştır. Hiç kimse bir başkasının yerine namaz kılamaz. Zaruret halinde de bu böyledir. Bir kimse namaz kılamayacak kadar hasta da olsa, onun namazını bir başkası kılamaz."

Cenâb-ı Hak, Bakara sûresinde:

"Herkesin kazandığı hayrın sevabı kendine ve yaptığı fenalığın zararı da yine onadır." (Bakara, 2/286)

buyurarak, mükâfat ve cezada her Müslümanın bizzat kendisini mes'ul tutmuştur.

Kur'ân-ı Kerîm'de namaz hakkında yüzden fazla âyet-i kerîme mevcuttur. Bunlardan birkaçına göz atalım:

"Şüphesiz namaz mü'minlere vakitlenmiş olarak farz kılındı." (Nisa, 4/103)

"Onlar gaybe inanırlar, namazı dosdoğru kılarlar..."(Bakara, 2/3)

"Sabrederek ve namaz kılarak (Allah'tan) yardım dileyin. Şüphesiz namaz, Allah'a derinden saygı gösterenlerden başkasına ağır gelir." (Bakara, 2/45)

"Onlar ki, namazlarında derin saygı içindedirler." (Mü'minun, 23/2)

" Onlar ki, namazlarını kılmaya devam ederler."(Mü'minun, 23/9)

"Sana vahyolunan kitabı oku, namazı da dosdoğru kıl. Çünkü namaz, insanı hayasızlıktan ve kötülükten men eder. Allah'ı anmak (olan namaz) elbette en büyük ibadettir. Allah yaptıklarınızı bilir." (Ankebut , 29/45)

"Ey iman edenler, rükû edin, secde edin. Rabbinize kulluk edin ve hayır işleyin ki, kurtuluşa eresiniz." (Hac, 22/77) buyurulmuştur.

Ahiretteki azapla ilgili şöyle buyrulur:

"Onlar suçlulara sorarlar: Sizi 'Sakar' cehennemine sürükleyen nedir? Suçlular şöyle cevap verirler: 'Biz namaz kılanlardan değildik' " (Müddessir, 74/40-43)

Bir hadîs-i kudsîde de şöyle buyurulmuştur:

"Allah-ü Teâlâ buyurdu ki; Ben Senin ümmetin üzerine beş vakit namaz farzettim. Hem ahdettim ki, bir kimse beş vakit namazı vaktinde kılarak gelirse, muhakkak ben onu Cennet'e koyarım. Beş vakit namazı kılmayan bir kimseye bir taahhüdüm yoktur."

Peygamber Efendimiz (SAV) de: **"Namaz dinin direğidir."** buyurmuş ve birçok

hadîs-i şerifleriyle namazın ehemmiyetini ümmetine ders vermiştir. Kendisi (SAV) harblerin en şiddetli anlarında bile, vakit namazını kazaya bırakmadığı gibi, cemaat sevabını dahi feda etmeyerek, sahâbelerine iki grub halinde namaz kıldırmıştır.

Resûlullah (SAV) Efendimiz nafîle namazlara da son derece ehemmiyet vermiş, bazen sabahlara kadar namaz kılmıştır.

Bir defasında sahâbe-i kirâma:

"Bana söyleyin bakalım, sizin birinizin evinin önünde bir nehir bulursa, o nehirde her gün beş defa yıkansa, onda kir diye bir şey kalır mı?" diye sormuş ve sahâbelerin,

"Evet ya Resûlallah, kalmaz." demeleri üzerine, Peygamberimiz (SAV) devamla şöyle buyurmuşlardır:

"İşte bu hâl beş vakit namazın misâli gibidir. Cenâb-ı Hak o namazlarla mü'minlerin hatalarını yıkar (ortadan kaldırır)."

"Namazda, ruhun ve kalbin ve aklın büyük bir rahatı vardır." (Sözler)

Namazda hem hizmet hem kurbiyet hemde vuslat vardır. Allah'ın bu kudsi davetine icabet etmek en büyük ibadettir. Ruh, kalb ve bütün duygularla Allah'a teveccüh etmek, kurbiyettir. Kulun, namaz vasıtasıyla Allah'ın huzuruna kabul edilmesi ve O'nunla âli bir sohbet etme şerefine mazhar olmasında vuslattır. Bir hadisi kudsi de Cenab-ı Hak şöyle buyurur:

"Bir kulum beni tazim ederse, ben de onu tazim ederim. Beni tazimin en güzel yolu da namazdır."

Bediüzzaman Hazretleri de namazın ehemmiyetini şöyle ifade eder :

"Namazın mânâsı Cenab-ı Hakk'ı tesbih ve ta'zim ve şükürdür."

Allah'ın mü'minlere imandan sonra en büyük ihsanı, ikramı ve hediyesi namazdır.

Evet, namaz; insanın ruhunu, kabiliyetlerini ve hamiyetini canlandırıp ruhun hassasiyetini ve kalbin temizliğini temin eder. İbadetin en ulvisi, en mukaddesi ve en mükemmeli namazdır. Zira, Allah'a karşı şükrünün en mükemmel şekli ve O'nu ta'zim ve tesbih etmenin en güzel yolu namazdır. Allah'ın rızasını temine en güzel vasıta da yine namazdır. Zira, Allah'a karşı şükrün en mükemmel şekli ve O'nu ta'zim ve tesbih etmenin en güzel yolu namazdır. Hayatını huzur ve saadetle devam ettirmek isteyen bir insan, namaza devam etmelidir. Zira, **“Namaz müminin miracıdır.”** Hayatını namaz ve diğer ulvi ibadetlerle geçiren bir insan ne kadar bahtiyar ve ne kadar huzurludur.

Namaz içinde insana huzur veren öyle büyük bir sır vardır ki , tarif edilemez. Cenab-ı Hak kullarını günde beş defa kendi manevi huzuruna davet ederek onlarla adeta sohbet ediyor, onların manevî derecelerini arttırıyor ve huzuru ile onları şereflendiriyor . İnsan için Allah'a muhatap olmaktan ve O'nunla böyle ali bir sohbet etmekten daha büyük bir huzur, daha büyük bir izzet ve şeref düşünülebilir mi? Böyle bir davetin ulviyetini ve kıymetini anlayan bir insanın şevk ile o huzura koşması icab eder.

Diğer taraftan bütün müçtehidler, müfessirler, fakîhler, kısacası bütün İslâm âlimleri namazın dinimizdeki yerini ortaya koyan yüzlerce cilt eser yazmışlar: *İmandan sonra namazın geldiğini, bu ibadetin diğer sâlih amellerin çok fevkinde bulunduğunu ve kulu Rabbine yaklaştıran en büyük vesilenin "namaz" olduğunu izah ve isbat etmişlerdir.*

İşte, namazın bu azîm ehemmiyetindedir ki, Allah-ü Teâlâ Hazretleri namazı her Müslümanın kendi şahsına farz kılmış ve başta Peygamber (SAV) Efendimiz olmak üzere bütün mü'minleri, bu en büyük rahmet vesilesinden hissedar eylemiştir.

Kur'ân-ı Kerîm, Tevrat'ta Peygamber Efendimize işaretten başka, sahâbelere de işaret olduğunu Fetih sûresinin son âyetinde mu'cizâne haber vermektedir. Şöyle ki: *Onların Tevrat'taki vasıfları budur* fıkrası, iki cihet ile ihbar-ı gaybîdir.

Birincisi: Hazret-i Peygamber aleyhisselâtü Vesselam gibi ümmî bir zâta nisbeten gayb hükmünde olan tevrat'taki evsaf-ı Sahâbeyi haber veriyor. Evet, âhircamanda gelecek Peygamberin Sahâbeleri hakkında Tevrat'ta bu fıkra var: **"Kudsilerin bayrakları beraberlerindedir."** Yani, Onun Sahâbeleri ehl-i taat ve ibadet ve ehl-i salâhat ve velayettirler ki, o vasıfları **"kudsîler"** yâni **"mukaddes"** tabiriyle ifâde etmiştir. Tevrat'ın pek çok ayrı ayrı lisanlara tercüme edilmesi vasıtasıyla o kadar tahrifat olduğu halde, şu Sûre-i Feth'in tevrattaki vasıfları hükmünü müteaddit âyâtıyla tasdik ediyor.

İkinci cihet: İhbar-ı gaybî şudur ki: **"Meselühüm fi'ttevrati"** fıkrasıyla ihber ediyor ki: *"Sahâbeler ve Tâbiinler, ibadette öyle bir dereceye gelecek ki, ruhlarındaki nurâniyet, yüzlerinde parlayacak ve cephelerinde kesret-i sücûddan*

hâsıl olan bir hâtem-i velayet nev'inde alınlarında sikkeler görünecek." Evet, istikbâl bunu vuzuh ile ve kat'iyet ile ve parlak bir surette isbat etmiştir.Evet o kadar acib fitneler ve dağdağa-i siyaset içinde gece ve gündüzde **Zeynel Âbidin** gibi bin rek'at namaz kılan ve **Tâûs-u Yemenî** gibi, kırk sene yatsı abdestiyle sabah namazını eda eden çok mühim pek çok zâtlar, tevrattaki vasıfları sırrını göstermişlerdir.

Görüldüğü gibi, Resûl-i Ekrem (SAV) Efendimizin ashabının ve sonra gelen Müslümanların selâhat, takva ve ibadetleri binlerce yıl önce Tevrat'ta övülmüş, Muhammed ümmetinin mümtaz bir vasfı olarak zikredilmiştir. Namazı Hz.Ali Efendimize hasredip, onu seven bütün Müslümanlardan bu mükellefiyeti kalkmış saymak, hem Tevrat'ı, hem de Tevrat'ın bu ihbarını bize bildiren Kur'an'ı, bir nevi tekzip olmaz mı?

Öte yandan, böyle bir iddia, namazın farziyetini de ortadan kaldırır. **Şöyle ki:**

Farz-ı muhal olarak bu şayia doğru olmuş olsa, hiçbir Müslümanın namazı kılmaması gerekir. Zira, bütün Müslümanlar, Hz.Ali'yi ruh-u canlarıyla sevmektedirler.